

Štev. 8.

V Ljubljani, 1. velikega srpana 1902.

Leto III.

Pesmi Frana Žgurja.

Zapevaj pesemco!

Zapevaj pesemco,
Milica ti!
Že jo zapela . . .
Kje ste, skrbi?

Odšle so za goro —
radost sama,
Milica, družī
zdaj se z nama.

Pa nas poslušā
mati iz hiše —
solze radosti
z mano si briše.

V Milčinem spevu
raj se odpira,
angel se božji
name ozira . . .

Angelček božji —
Milica sama —
gledava, gledava
jaz jo in mama!

Sveti križ, božji križ . . .

Sveti križ, božji križ,
naša pomoč!
Kako mrmra
v oblakih neba
nevihte noč . . .
Dreves vrhovi
stokajo,
v lini zvonovi
se jokajo —
sveti križ, naš paradiž!
V oblakih bič ognjen, glej,
blisk se zvija —
ognjene konjce naprej
podi Elija!
Sveti križ, naš paradiž,
čuj nas, Marija!

Močan že piš
oblake razgna! je,
kot detece v zibki
se dan nasmejal je.
In kaplje s cvetic
otresel je,
v čaše jim bisere solčne
potresel je.
In zažgolele,
k solncu so ptičke zletele,
k solncu tja gor,
ki tako ljubō
gleda na zemljō.
Mi razveseljeni
v polje iz hiš —
Slava ti, sveti križ!